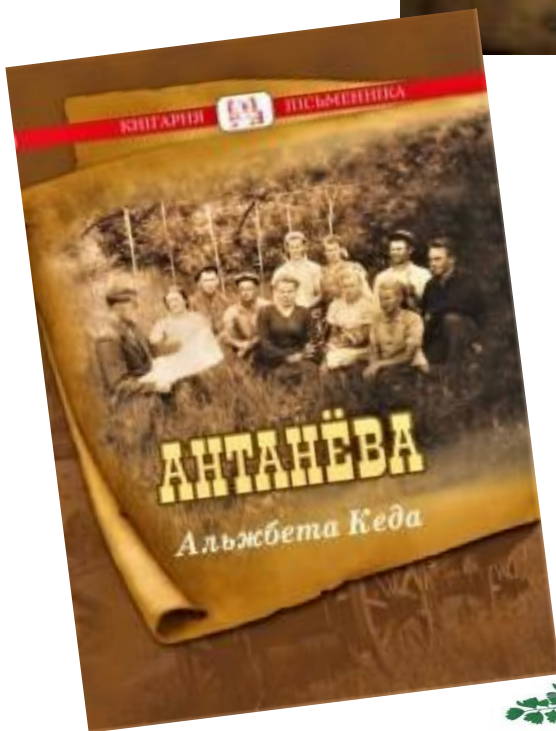

Петрушкевіч Ала Мікалаеўна – беларуская пісьменніца, крытык і літаратуразнавец, паэтка, педагог. Мае псеўданім Альжбета Кеда. Дацэнт кафедры беларускай літаратуры, кандыдат філалагічных навук (1993). З сям’і селяніна і настаўніцы. Пачатковую школу скончыла ў роднай вёсцы. Затым сям’я пераехала ў в. Баранавічы Карэліцкага раёна. Вучылася ў 8 – годцы ў в. Машэвічы, сярэдняю школу закончыла ў в. Райца. У 1981 годзе закончыла беларускае аддзяленне філалагічнага факультэта Гродзенскага дзяржаўнага ўніверсітэта (1981). Настаўнічала ў школе ў в. Амбілеўцы Шчучынскага раёна. Затым з 1982 г., калі жылі ў Карэлічах, працавала ў 8 – годцы ў в. вялікая Слабада. З 1985 г. жылі ў в. Раца, дзе настаўнічала ў СШ. У 1992 годзе закончыла аспірантуру Інстытута літаратуры імя Янкі Купалы НАН, у 1993 – абараніла кандыдацкую дысертацыю на тэму “Паэзія Дануты Бічэль-Загнетавай. Праблема лірычнага героя” (Савет па абароне пра Інстытуце літаратуры імя Янкі Купалы НАН). Вучонае званне дацэнта прысвоена ў 2001 г. У Гродзенскім дзяржаўным ўніверсітэце імя Янкі Купалы працуе з 1992 г. Асноўныя напрамкі навуковых даследаванняў: “Беларуская літаратура нашаніўскай пары”, “Літаратура Гарадзеншчыны”, “Творчасць пісьменнікаў беларускага замежжа”.

Друкуецца з 1990 г. Вывучае сучасную беларускую паэзію, праблемы гісторыі беларускай літаратуры 20 – га ст. Выдала зборнік літаратурных артыкулаў і эсэ “Іду па слядах” (1997), кнігу лірыкі “Пярсцёнак” (1997).

Шчонава – шчасце маё вясновае,
тут мой жыццёвы зачын.
Ты каля мілай Зямчаткі прытулена,
грудам высокім надзейна затулена
ад непагодных, шалёных вятроў.
Воддаль ад шумных шляхоў.

Шчонава, ты пазіраеш
самотна і стомлена
вокнамі хатаў пустых.
Дзе твае дзеці, што тут узгадаваныя?
Па ўсім свеце параскіданыя.
Дзе гаспадыні і гаспадары?
Спяць на высокай гары.

Шмат я прайшла,
ды заўсёды вярталася
на твае сцежкі,
што пазарасталі ўсе.
Шмат узгадала, вярнула, знайшла,
сёння са словам любові прыйшла,
каб не згубілася ты назусім,
каб засталася ў слове маім.

У Гародні каштаны цвітуць,
пераблытаўшы верасень з траўнем.
Ў свет адводзяць прывідны, уяўны.
У Гародні каштаны цвітуць.
Вестку добрую людзям нясуць,
ў неба свечкі ўздымаючы спраўна?
У Гародні каштаны цвітуць,
пераблытаўшы верасень з траўнем.

